

ת"פ 62920/07/19 - מדינת ישראל נגד רומיק יעקב

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 62920-07-19 מדינת ישראל נ' יעקב(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 271542/2019

בפני כבוד השופט זיו אריאלי
מאשימה (המשיבה)
נגד
נאשם (המבקש)
רומיק יעקב
החלטה

בפני בקשה מטעם נאשם 2 (להלן - המבקש) להשית הוצאות על המשיבה.

רקע וטענות הצדדים:

1. המבקש (ונאשם נוסף) הורשעו על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות לפי פקודת הסמים המסוכנים (סחר בסמים והחזקת סם שלא לצריכה עצמית). ביום 21.11.19 נגזר דינם של השניים. במסגרת גזר הדין הוריתי על חילוט סכום כסף במזומן (אשר נתפס עם מעצרו של הנאשמים). אשר לקטנוע מסוג ימאהה שנתפס מאת המבקש, ניתנה ארכה להפקדת סך של 11,050 ₪, ונקבע כי ככל שיופקד הסכום האמור בקופת בית המשפט תוך פרק הזמן שנקבע בגזר הדין - יוחזר הקטנוע לידי המבקש.
2. הסכום האמור הופקד בקופת בית המשפט, והקטנוע הוחזר לידי המבקש (באמצעות אחיו), וזאת לבקשת המבקש ובהתאם להחלטתי מיום 4.12.19.
3. ביום 25.3.20 הוגשה על ידי המבקש בקשה לביטול עיקול על הקטנוע, וכן לחיוב המשיבה בהוצאות. נטען, כי הקטנוע הוחזר לידי המבקש, וזה ביקש למכרו. ביום 19.3.20 ניסה המבקש למכור את הקטנוע לרוכש פוטנציאלי, אך אז התברר כי על הרכב רובץ עיקול, אשר טרם הוסר על ידי המשיבה. המבקש פנה לתחנת משטרת זבולון, שם נמסר לו תחילה כי הנושא בטיפול. בהמשך נמסר לו כי ביטול העיקול יארך מספר ימים. נטען, כי יש להורות על ביטול העיקול לאלתר, וכן לחייב את המשיבה בהוצאות בשל התנהלות תחנת משטרת זבולון והתעמרותה במבקש.
4. ביום 29.3.20 הגיש המבקש הודעת עדכון, בה מסר כי ביום 26.3.20 הוסר העיקול מהקטנוע, ומשכך חזר בו מבקשתו למתן צו שיפוטי המורה על ביטול העיקול. עם זאת, עמד המבקש על עתירתו להשית על המשיבה הוצאות בגין התנהלות תחנת משטרת זבולון בשל עגמת הנפש שנגרמה לו.

5. ביום 6.4.20 הוגשה תגובת המשיבה, על ידי לשכת יועמ"ש של מחוז חוף. המשיבה אישרה כי ביום 8.12.19 הועברה לתחנת זבולון בקשה למסירת הקטנוע, שכן הופקד בקופת בית המשפט סך של 11,050 ₪. הקטנוע הועבר לידי אחיו של המבקש למחרת היום, 9.12.19. מאחר והקטנוע נתפס בחשד לביצוע עבירות לפי פקודת הסמים המסוכנים, נרשמה במשרד הרישוי הערה לפיה העיקול יוסר רק באישור הקצין האחראי על ניהול החקירה. העיקול לא הוסר עם מסירת הקטנוע לידי המבקש בשל "היסח הדעת", מה גם שהחלטה בדבר החזרת הקטנוע לידי- לא כללה החלטה המורה על הסרת העיקול.
6. עוד נטען כי סמוך לאחר הסרת העיקול, ביום 26.3.20, הועברה הבעלות בקטנוע לאדם אחר, ומכאן שעלה בידי המבקש למכור את הקטנוע, ולא נגרם לו נזק כלשהו. משכך, עתרה המשיבה להורות על דחיית הבקשה.
7. ביום 24.5.20 התקיים דיון אליו לא התייצב נציג מטעם המשיבה. מספר דקות עובר לתחילת הדיון, נשלחה בקשת דחיה מאת המשיבה, בה נטען כי נציג המשיבה סבר בטעות שהדיון מתקיים בבית משפט השלום בקריות (ולא בחיפה), וכי דבר הטעות התגלה דקות ספורות טרם מועד הדיון. הדיון נדחה לפיכך ליום 25.5.20, תוך שהמבקש עומד על זכותו לבקש לחייב את המשיבה בהוצאות בגין דחיית הדיון.
8. ביום 25.5.20 התקיים דיון בבקשת המבקש. במהלך הדיון חזר כל צד על טענותיו. המבקש הוסיף כי ביום 19.3.20 סיכם עם מוכר פוטנציאלי כי הקטנוע יימכר ב"מחיר מחירון". לאחר שאותו רוכש גילה כי הקטנוע מעוקל לטובת משטרת ישראל - העסקה בוטלה. כעבור שבוע ימים מכר המבקש את הקטנוע לרוכש אחר, במחיר הנמוך ב- 3,000 ₪ ממחיר המחירון. עוד עתר המבקש להשית על המשיבה הוצאות בגין בזבוז הזמן שנבע מאי התייצבות המשיבה לדיון ביום 24.5.20.
9. נציג המשיבה לא ידע לציין מתי הוטל מלכתחילה העיקול על ידי המשיבה. נטען כי העיקול נרשם במערכת המשטרית, והנושא טופל על ידי קצינת החילוט המחוזית. לטענת נציג המשיבה, הוא "מאמין" כי גם ביטול העיקול בוצע באמצעות קצינת החילוט, והחזרת הקטנוע נעשתה על ידי תחנת המשטרה, ובתיאום עם קצינת החילוט. עוד נטען כי כנראה נמצא תיעוד אצל קצינת החילוט, אותו ניתן להציג לעיון בית המשפט. אשר לבקשת המבקש לחיוב המשיבה בהוצאות בגין ביטול הדיון ביום 24.5.20, מסר נציג המשיבה כי לא ידוע לו מדוע הגיע טוען המעצרים לדיון ביום 24.5.20 בבית משפט השלום בקריות. תיק החקירה הוגש לעיוני.
10. לאור האמור, הוריתי למשיבה להגיש הודעת עדכון ובצירוף אסמכתאות מתוך תיק החילוט, בכל הנוגע למועד רישום העיקול והפרוצדורה המתייחסת לשחרור הקטנוע התפוס.
11. ביום 1.6.20 הוגשה "תגובה מטעם המשיבה". בתגובה נטען כי אין לבית משפט זה סמכות עניינית לדון בנושא עתירת המבקש לפיצוי, כי מדובר ב"בקשה נקמנית" של המבקש, "אשר כל רצונו לשפות עצמו נוכח ההליך הפלילי". בתגובה נטען כי המבקש נצער ביום 17.4.19 בחשד לביצוע עבירות סמים (ככל הנראה מדובר

בטעות סופר, והמבקש נעצר ביום 14.7.19). ביום 24.7.19 ניתן בבית משפט השלום בקריות צו מניעה, במטרה למנוע העברת בעלות. היחידה החוקרת העבירה את העתק ההחלטה למשרד הרישוי. לאחר שנגזר דינו של המבקש, ולאור הפקדת הסכום של 11,050 ₪ - הוחזר הקטנוע לידי מיופה כח של המבקש. ביום 23.3.20 שלח המבקש תלונה בכתב לתחנת משטרת זבולון, למחרת שוחח עם המבקש קצין פיקוח ובקרה, ומסר לו כי ביטול העיקול יארך מספר ימים. המבקש לא המתין, והגיש בקשה נגד המשיבה. יום לאחר מכן - הוסר העיקול, והקטנוע נמכר.

12. עוד נטען בתגובת המשיבה, כי אין המדובר בחוסר תום לב של מי מהשוטרים, אלא ב"היסח הדעת", שכן לא נרשם בהחלטה להחזרת הקטנוע, "ברחל בתך הקטנה", כי יש להסיר את העיקול. על המבקש היה להמתין להחלטת היחידה החוקרת, טרם פניה לבית המשפט. היה עליו, בנוסף - לפנות לבית משפט השלום בקריות (אשר נתן את הצו) - ולא לבית משפט זה אשר דן בתיק העיקרי. לבסוף, נטען כי דרישת המבקש לפיצוי הייתה צריכה להיות מוגשת כהליך אזרחי, ועל המבקש היה להעביר את העתק הבקשה לפרקליטות מחוז חיפה (אזרחי), המייצגת את משטרת ישראל.

13. אשר לאי התייצבות המשיבה לדיון ביום 24.5.20, נטען כי המשיבה סברה בתום לב כי הבקשה תידון בבית משפט השלום בקריות - אשר הוא בית המשפט ש"בסמכותו העניינית לדון בבקשה".

דין והכרעה:

14. עיינתי בכתבי הטענות על נספחיהם וכן עיינתי היטב בתיק החקירה שהוגש לעיוני. 15. לא מצאתי הסבר של ממש להתנהלות המשיבה. כל שניתן למצוא בתגובת המשיבה הוא זריקת אחריות על המבקש (אשר לא המתין, ו"שעט" להגיש "בקשה נקמנית"), ועל בית המשפט (אשר לא הורה למשיבה, "ברחל בתך הקטנה" כי עליה להסיר את העיקול, בנוסף למסירת הקטנוע לידי המבקש). ובאשר לאחריות המשיבה - אין הסבר או חצי הסבר, אלא אמירה ריקה בדבר "היסח הדעת".

16. ודוק: הוריתי למשיבה להמציא אסמכתאות התומכות בטענותיה בדבר השתלשלות העניינים, לרבות רישום של פעולותיה. אפשרתי למשיבה להמציא העתקים של רישומים מתוך "תיק החילוט", או כל תיק אחר בו **אמור** להימצא תיעוד של פעולות המשיבה. המשיבה, וטעמיה עמה, לא מצאה לנכון לצרף לתגובתה כל תיעוד או אסמכתא כאמור. תיק החקירה אשר הוגש לעיוני - אינו כולל שום תיעוד בדבר הטלת העיקול, החזרת הקטנוע לידי המבקש, או ביטול העיקול. לא מצאתי כל הסבר או טענה של המשיבה, ביחס לעובדה כי גם בחלוף מספר חודשים לאחר שניתן גזר הדין, ולאחר שניתנה החלטה המורה על החזרת הקטנוע ואף לאחר שהוחזר הקטנוע בפועל - לא מצאה המשיבה לנכון להסיר את העיקול. הטענה כי העיקול לא הוסר עם מסירת הקטנוע לידי המבקש בשל "היסח הדעת" - לאו טענה היא. הטענה כי החלטת השחרור לא כללה הוראה בדבר הסרת העיקול - אינה אלא ניסיון לגלגל את האחריות למחדלי המשיבה - לפתחו של בית המשפט [ואבהיר במאמר מוסגר, כי בגזר הדין ניתנה הנחיה הנוגעת להחזרת הקטנוע, בהתאם ועל פי הסמכות אליהן הגיעו הצדדים;

הצדדים לא טרחו להודיע לבית המשפט, בשום שלב, כי בנוסף לתפיסת הקטנוע - גם הוטל עיקול לבקשת המשיבה].

17. העובדה כי המשיבה מסרה את הרכב לידי המבקש, מבלי להסיר את העיקול שהיא עצמה הטילה - הינו בגדר תקלה. מצופה היה מהמשיבה למנוע תקלות מסוג זה, על מנת ש"הסחות דעת" שכאלה לא יפגעו בזכויות קניין של הפרט. לא קיבלתי כל הסבר לאופן היווצרות התקלה, ואילו מנגנונים קיימים אצל המשיבה לשם מניעת תקלות דומות. לא מצאתי כל "יצר נקמנות" בפניית המבקש לערכאות, אלא ניסיון לעמוד על זכויותיו.

18. אף לא מצאתי כל ממש בטענת המשיבה בדבר היעדר סמכות עניינית לדון בבקשה (ככל הנראה, כוונת המשיבה היא לסמכות מקומית). הטיפול בתיק, על קרבו ועל כרעיו, הועבר מבית משפט השלום בקריות, לבית משפט זה. החלטה בדבר החזרת הקטנוע לידי המבקש - ניתנה על ידי בית משפט זה. משכך, הרי שבית משפט זה מוסמך גם ליתן כל החלטה באשר לביטול העיקול שהוטל על הקטנוע לבקשת המשיבה [ואזכיר כי זו הייתה בקשתו הראשונה, והעיקרית, של המבקש]. עוד אציין, בבחינת למעלה מן הצורך, כי לא הוצגה לעיוני כל אסמכתא המלמדת כי העתק הבקשה למתן צו מניעה, או העתק צו המניעה - הומצאו לידי המבקש, או כי ידע על עצם קיומו של העיקול, טרם ביקש למכור את הקטנוע. משכך, לא ברור מה הטעם לפגם שמצאה המשיבה בהתנהלות המבקש, משפנה לבית משפט זה בבקשה להסיר את העיקול.

19. במסגרת השיקול אם להיעתר לבקשת המבקש אם לאו, יש לקחת בחשבון את עוצמת הפגיעה בזכויות המבקש, משך הזמן בו נפגעו זכויותיו, נסיבות הפגיעה, האם מדובר בשגגה או בכוונת מכוון, אלו מהלכים ביצעה לשם תיקון הפגיעה עם התגלותה - וכמובן הנזק שנגרם למבקש, והיקפו.

20. בענייננו, מדובר בפגיעה ממשית בזכויות המבקש, אך בעוצמה שאינה גבוהה. הקטנוע הוחזר לידי המבקש במועד, והתקלה בהתנהלות המשיבה עניינה באיחור בהסרת העיקול שהוטל על הקטנוע. בנוסף, המשיבה הזדרזה לתקן את התקלה, מיד לאחר שהתגלתה. לא הובאה בפני כל ראיה המלמדת על כך שלמבקש נגרם נזק של ממש בשל אי הסרת העיקול. הקטנוע נמכר מיד עם הסרת העיקול. טענת המבקש, כי מכר את הקטנוע במחיר מופחת - לא נתמכת בכל ראיה (ואף לא מצאתי כל היגיון בטענה, שהרי עם הסרת העיקול - ניתן למכור את הקטנוע לפי שווי).

21. אף הנזק הלא ממוני שנגרם למבקש - אינו מן הגבוהים. כאמור, הקטנוע נמכר מיד עם הסרת העיקול. הטיפול בהסרת העיקול - ארך זמן מועט. משכך, לכל היותר יש לחייב את המשיבה בהוצאות בסכום סמלי, בגין התנהלותה של המשיבה, ומחדליה אשר תוארו לעיל הנוגעים לאיחור בהסרת העיקול על הקטנוע.

אדגיש - אין המדובר בפיצוי על פי דיני הנזיקין או בתובענה אזרחית אחרת (כטענת המשיבה), ואין המדובר בהשתתפות הוצאות לפי חוק איסור לשון הרע (כטענת המבקש). המדובר בהטלת הוצאות על בעל דין, המצויה בגדרי סמכותו הטבועה של בית המשפט, בסיומו של הליך המתקיים בפניו, ולאחר שניתנה לצדדים זכות טיעון בעניין.

22. לענין עתירת המבקש להשית על המשיבה הוצאות בגין אי התייצבותה לדיון ביום 24.5.20 - הרי שמדובר בטענה שבדין יסודה. בכל הכבוד, הסברי המשיבה בענין זה - מעוררים תמיהה. טוען המעצרים של תחנת משטרת זבולון מכיר היטב את שופטי בית משפט השלום בקריות, ואף מכיר את הח"מ (והופיע בפניו לא פעם). החלטתי מיום 10.5.20, בה נקבע הדיון בפני ליום 24.5.20 - הומצאה למשיבה. הטענה כי טוען המעצרים סבר בטעות שהדיון יתקיים בפני, בבית משפט השלום בקריות, גוררת הרמת גבה, ואין מקום להרחיב מעבר לכך. המבקש התייצב לדיון ביום 24.5.20, לשווא, ובשל מחדל אשר כל כולו רובץ לפתחה של המשיבה. לא מצאתי בהסברי המשיבה כל נימוק מדוע להימנע מלחייב אותה בהוצאות בגין כך. גם כאן, סבורני כי יש מקום בחיוב בסכום סמלי בלבד.

23. סוף דבר, דין הבקשה להתקבל. **אני מחייב את המשיבה בתשלום סכום הוצאות כולל בסך 750 ₪, אשר ישולמו למבקש בתוך 45 יום מהיום.**

24. בשולי הדברים, יש לקוות כי המשיבה תפיק את הלקחים הדרושים, על מנת לקיים מנגנון פיקוח ובקרה על החזקת תפוסים (אשר בצד התפיסה קיים בגינם גם עיקול ברישום), וזאת כדי למנוע תקלות דומות בעתיד.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדדים. תיק החקירה יוחזר לידי המשיבה, בתיאום עם המזכירות.

ניתנה היום, ט"ו סיון תש"פ, 7 יוני 2020, בהעדר הצדדים.